

Виктор Шиков

**МРЕЖА ОД МАЛЕЧКИ ПРИКАЗНИ,
ФЕМИНИСТИЧКИ ЛОВ
ВО ПОСТБИОЛОШКИОТ ПЕЈЗАЖ**

кон *Modest_Witness@Second_Millennium. Femaleman Meets Oncomouse: Feminism and Technoscience*, New York, London: Routledge, 1997.

Безрезервната, егзактна научна визионерска верба во недозавршеното енциклопедиско богатство на морфолошкиот потенцијал на природната материја, чии нови, експериментални лабораториски форми на постоење допрва треба да ја индуцираат орбитата на својот филозофски микрокосмос, ја условува и медитацијата за престапот преку границите на биологијата, на јазикот и кумулативната емпирија од прагматистичката, социјална полемика на реализираните политички доктрини и адаптивни политички концепти. Полемика која особено по капиталистичката леукемија која седржавно го зафати СССР и предизвика рапидна деструкција на довчерашниот биполарен свет, зема глобализирачки димензии, претворајќи се во грандиозен, за некого и параноичен проект наречен Нов Светски Поредок. Монументалниот, вертикален стремеж на модернистичкиот дух кон возвишена онтолошка утеха се разочаруваше цели дваесет векови, сè додека телеологијата на неговите интегритички пориви не беше протолкувана како конечно слепило на еднонасочната историска улица, последна граница за новомилениумскиот, авторегулативен, хоризонтален диверзитет на индивидуалните слободи. Настапува глобална дезинтеграција и фрагментација на модерниот идентитет. Потем, во новоглобална игра, со еден вид поствавилонски потентна комбинаторика со парчињата на фрагментираниот модернистички идентитет, од екуменските депонии на историската меморија се активира проективната моќ на заште-

Viktor Shikov

**A NET OF LITTLE STORIES,
FEMINIST HUNT IN THE
POST-BIOLOGICAL LANDSCAPE**

Towards *Modest_Witness@Second_Millennium. Femaleman Meets Oncomouse: Feminism and Technoscience*, New York, London: Routledge, 1997.

The unreserved, exact scientific visionary faith in the unfinished encyclopaedic abundance of the morphologic potential of natural matter – whose new, experimental laboratory life forms have yet to induce the orbit of their philosophic microcosm – is also determined by a meditation on the trespass outside the borders of biology, language and the cumulative empiricism of the pragmatic social polemic of the implemented political doctrines and adaptive political concepts. A polemic that – especially after the capitalistic leukaemia that swept over the USSR and caused rapid destruction of the, heretofore, bipolar world – takes on global dimensions, turning into a grandiose, for some even a paranoid, project called New World Order. The monumental, vertical drive of the modernistic spirit towards an exalted ontological solace had been disappointed for twenty centuries, until the teleology of its integrative urges was not interpreted as the final blindness in the one-way street of history, the last frontier of the new-millennial, auto-regulated, horizontal diversity of individual freedom. A global disintegration and fragmentation of the modern identity takes place. It is then, in a new global game, with a sort of postbabylonian potent theory of combinations using the pieces of the fragmented modernistic identity, from the ecumenical landfills of history's memory, that the projective power of the saved culture capital, built within the mainstays of the referential points (race, class, gender, gene, education, family, nation, etc.) is activated. At that time the so called modern state occurs, which is the hyper-textually realised theme of

дениот културен капитал, дотогаш вграден во стожерите на референцијалните точки (раса, класа, пол, ген, образование, фамилија, нација, итн.итн.). Настанува т.н. постмодерна состојба, која е хипертекстуално реализираната тема и на *Modest_Witness@Second_Millennium. Femaleman Meets Oncomouse*, последната книга на д-р Дона Ј. Харавеј.

Полифоничниот глас на д-р Харавеј низ поглавјата илустрирани со сликите на Лин Рандолф (кои се своевиден вовед, но едновременно и визуелна синтеза за медитациите на Харавеј), се обидува да нè освети за раширената мрежа на малечките приказни, изнедрени и испреплеткани внатре во тој, со прогресот на експерименталното поместување на егзистенцијалните граници, од темел прекомбиниран хаосмос на постоењето. Дона Харавеј гази по лилпутанската сигурност на Деријанските траги, веќе разгазени по маргините на длабокиот лански снег од Лиотаровата постмодерна состојба. Сама среде завеаниот, стерилан постбиолошки пејзаж, Харавеј со себе ги носи инструментите на биотехнологијата, генетскиот инженеринг и технонауката, со кои би сакала да ги испише новите, киберантрополошки митови - не веќе имагинарна кохезивна сила, туку реални виртуелности за имплодираните, индиго хоризонти на виртуелната реалност. Во длабокиот мраз на социјалната емпатија, под нејзините женскомашки нозе, д-р Харавеј се решава да направи дупка, во која ќе ја фрли испразнетата јадица со еклектичко мноштво од куќи на сопствениот феминистички прашалник. Чека, со постмодерен апетит на дискурзивен канибалист. Потем, дупчи уште една дупка. Па уште една, и уште една... сè додека дупките не ја опкружат во еден тркалезен телефонски бројчаник во чие средиште стои сама. Д-р Харавеј го пика показалецот во една од тие ескимски дупки и, со самосвесна, монадичко-интерактивна желба почнува да го врти бројот на некој од нејзините веќе недобројливи идентитети, умножени по освојувањето на авторегулирачката, кибер-слобода. Така го започнува плетењето на хипертекстуалната комуникативна мрежа од малечки нарративи раскажувани од скромните сведоци за постоењето во имплодираниот хронотоп на киберпросторот. „Моите киборг карактери го населуваат мутираниот просторно-

Modest_Witness@Second_Millennium. Femaleman Meets Oncomouse, the latest book by Donna J. Haraway, PhD.

Through the chapters illustrated with Lynn Randolph pictures (which are an introduction of their own kind, but also a visual synthesis of Haraway's meditations), Haraway's polyphonic voice tries to make us aware of the spread net of the little stories, born and interwoven inside the fundamentally recombined (with the progress of the experimental shifting of existential limits) chaosmos of existence. Donna Haraway treads on the Lilliputian soundness of Derrida's footsteps, already impressed on the margins of last year's deep snow from Lyotard's postmodern state. Alone, in the midst of the snow-bound, sterile postbiological landscape, Haraway carries the instruments of biotechnology, genetic engineering and technoscience, which she would like to write the new, cyberanthropological myths – no longer an imaginary cohesive force but a real virtualities of the imploded, indigo horizons of virtual reality. In the deep ice of the social empathy beneath her female feet, she decides to make a hole, where she would throw the emptied fishhook with an eclectic multitude of hooks on her own feminist question mark. She waits with a post-modernist appetite of a discursive cannibal. Then, she makes one more hole; and another, and another...until the holes encircle her, creating a round telephone dial in the middle of which she stands alone. Haraway inserts her index finger in one of those Eskimo holes and, with self-conscious, monadic-interactive drive, begins to dial the number of some of her uncountable identities, multiplied after the conquering of the selfregulating cyberfreedom. This is how she starts the knitting of the hypertextual communicative web of little narratives, recounted by the modest witnesses of the existence in the imploded chronotope of the cyberspace. "My cyborg characters populate the mutated time-space regime I call technobiopower (...) The modest witness is the sender of messages to my e-mail address (...) The modest witness is a figure in the narrative net of this book, working to reconfigure the subjects, the objects

временски режим кој јас го нарекувам технобиомоќ (...) Скромниот сведок е испраќачот на пораки во мојата e-mail адреса (...) Скромниот сведок е фигура во наративната мрежа на оваа книга, кој работи за да ги рефигурира субјектите, објектите и комуникациската размена на технонауката во различни видови јазици“, вели д-р Харавеј.

Едно е сигурно: книгите на д-р Харавеј можете или да ги сакате или да ги мразите до презир. Таа пишува врз самоизбраната острица на експерименталниот научен скалпел, и нејзината филозофска иронија и слободата на метафорите може, или да ви се допаѓа, или да ве жести. Средина и компромис - нема, освен ако останете комплетно рамнодушен спрема барокот на нејзината доминантно феминистичка реторика со која се испишуваат нови страници од историјата на науката.

Превод: Саше Тасев

and the communication exchange of technoscience in various types of languages”, says Harraway.

One thing is certain: you either love or loathe Donna Harraway's books. She writes on the self-chosen blade of the experimental scientific scalpel. Her philosophic irony and freedom of metaphors can either annoy or amaze you. There is no middle and no compromise – except if you remain utterly indifferent towards the baroque of her dominantly feminist rhetoric, which writes new pages in the history of science.